

THE SHOW MUST GO ON

SOMS VRAAG IK MIJ AF OF IK IN EEN NIEUW SOCIAAL TELEVISIE-EXPERIMENT ZOU ZIJN BELAND

EMMA VAN ES

Emma van Es (pseudoniem) is bezig met haar coschappen. Als winnares van de Arts in Spe columnwedstrijd schrijft ze elk kwartaal een column over haar belevenissen.

Helaas lijkt een vrijwel permanent gevoel van incompetentie inherent aan het bestaan van de coassistent. Op het moment dat je iets begint te begrijpen van het specialisme waar je op dat moment je coschap loopt, is het vaak alweer tijd om kennis te maken met een nieuw vakgebied. Omdat alleen een nieuw vakgebied natuurlijk geen uitdaging zou zijn, wordt er tevens gezorgd voor nieuwe collega's, een andere couleur locale, aangepaste werktijden en een nieuw onnavolgbaar gangenstelsel waar de gemiddelde escaperoom jaloers op zou zijn.

Aan een vriendin die werkt bij een bekende hotelketen leg ik het lopen van coschappen uit als het ingewerkt worden als kamermeisje om vervolgens na een maand met ontslag te gaan om op een andere locatie ingewerkt te worden als afwasser om wéér een maand later werkzaam te zijn als receptioniste op een derde locatie, waar ze hoofdschuddend hardop naar elkaar roepen hoe het toch kan dat je de kassa nog stééds niet kunt draaien omdat je inmiddels toch al enkele maanden horeca-ervaring hebt. Onwerkbaar, meent ze. Hoe ik dat toch volhoud 'in dat rare wereldje' is voor haar een raadsel. Eerlijk gezegd ben ik daar zelf af en toe ook verbaasd over.

Soms vraag ik mij af of ik in een nieuw sociaal televisie-experiment zou zijn beland. Dan zie ik voor mij hoe beelden van een zwoegende coassistent zullen worden afgewisseld door shots waarin experts scherpe analyses loslaten op mijn avontuur. Een psycholoog voorspelt wat mijn breekpunt zal worden. Een gezondheidsexpert kijkt serieus in de camera en vertelt in welke drie stappen mijn slaapttekort zijn tol zal gaan eisen, terwijl een voedingsdeskundige de lichamelijke en geestelijke gevolgen van mijn ontbrekende lunchpauzes opsomt. Een antropoloog, onder meer bekend van *Groeten uit de rimboe*, wijdt de kijker verder in in de rechten en plichten als stamjongste en bespreekt de verdere rangorde van de Stam der Witte Jassen. De kijkers zitten misschien wel op het puntje van hun stoel nu de finale nadert. In dat geval hoop ik dat als de muren van de spreekkamer op *Truman Show*-achtige wijze uit elkaar vallen, in diezelfde live-uitzending tot mijn opluchting zal blijken dat die ene vervelende neuroloog inderdaad De Mol was dit seizoen. Terwijl ik zachtjes lach om deze voorstelling, komen de hooghartig tikkende hakken van diezelfde neuroloog dichterbij. Of ik de patiënt op de spoed alvast wil zien. Het klinkt meer als een mededeling dan een vraag, maar ik ben blij dat ik op deze rustige dag een extra patiënt kan zien. 'Ja, is prima', zeg ik, terwijl ik naar het grote scherm loop. 'Dan zie ik alvast mevrouw-hou-w...' mijn ogen scannen het bord op zoek naar de naam van de aangemelde patiënte. 'De Mol', vult de neuroloog mij aan. Ik wist het. ●